

המבקש: רומן זדורוב - נתין זר בעל מעמד זמני ת"ז 001666106
(בעל אזרחות אוקראינית AC 708847)

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי
מרחוב ארלוזורוב 145, ת"א
טל' 050-5690130, פקס- 03-6966815

- נגד -

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לצירוף ראיה חדשה לתיק הנדון (כל ההדגשות בציטוטים הם שלי - י. הל - אא"כ נכתב אחרת)

בהמ"ש הנכבד מתבקש בזאת להתיר למבקש לצרף לתיק הנדון את הראיה החדשה הבאה, שנוצרה ביום 31.5.20: הרצאה מקוונת בנושא רפואה משפטית, שהעביר באותו יום דר. חן קוגל - ראש המכון לרפואה משפטית, וזאת באמצעות אפליקציית "זום", שבה המשתתפים צופים בהרצאתו המקוונת במחשביהם האישיים (להלן: **הראיה החדשה**).
כללי:

- ביום 23.10.19 הגיש המבקש בקשה לקיום משפט חוזר בעניינו (להלן: **הבקשה**), שבמסגרתה הובאו ראיות חדשות במספר נושאים, ובכלל זה מספר חוות דעת חדשות של מומחים בתחומים שונים.
- כזכור, לאחר שהתגלתה גופת המנוחה בתא השירותים השני (להלן: **התא**), בשעה 18:50, הגיע צוות המעבדה הניידת לתא, ואז התגלו לנגד עיניו, בין היתר, שלוש עקבות נעל חלקיות עם דם, שהיו במסלול יציאה מן התא: על מכסה האסלה המורד, על מיכל ההדחה (הניאגרה) ועל חלקו העליון של הקיר המפריד בין התא לתא השלישי (להלן: **העקבות הזרות** וכן: **הקיר המפריד**). (וראה **תמונת העקבות הזרות**, מתוך ע' 10 של לוח התמונות - נספח 10 לבקשה - המצ"ב לבקשה זו **כנספח א'**. כן ראה בנדון סע' 18, 19 בבקשה וכן בסע' 13 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר - נספח 4 לבקשה, המציין את קביעת בהמ"ש קמא בנדון).
- לגבי העקבות הזרות קבע מומחה טביעות הנעל של המשטרה (להלן: **שור**), את ארבע הקביעות הבאות, שאף הוסכמו בין הצדדים:
 - א. כי שלושתן שייכות לאותה נעל, כלומר לאותו אדם.
 - ב. כי הן טיפסו מתוך התא החוצה.
 - ג. כי הן לא תאמו את נעליו של המבקש!
 - ד. כי הן לא תאמו גם את אף אחת מנעליהם של [15] האנשים שחלפו/נכחו בשירותי הבנות: שני האזרחים שגילו את גופת המנוחה, ופתחו את דלת התא לרווחה בנוכחות אב הבית, אותו הזעיקו (כדקה אחרי הגילוי), שני אזרחים נוספים ושוטר שהגיעו לזירה משטח ביה"ס בחלוף עוד כדקה (והשוטר סגר את הזירה), ועוד שבעה שוטרים ושני אנשי מד"א שהגיעו בהמשך לזירה הסגורה.
- הצדדים נחלקו ביניהם לגבי זהות אותו מטפס/ת [שיזכה מכאן ואילך, לשם הנוחות, להתייחסות שרירותית כאל זכר, חרף טענת המבקש הנחרצת בבקשה כי א.ק היא שרצחה את המנוחה]. ההגנה

טענה כמובן כי המטפס הוא הרוצח האמיתי ולכן יש לזכות מיד את המבקש, ואילו הפרקליטות טענה (בהמשך לטענת החוקרים) כי המטפס אמנם איננו המבקש אולם הוא גם איננו הרוצח אלא דווקא אחד מה"מחלצים" ["המחלץ האלמוני"] שהגיעו לשירותי הבנות לאחר גילוי גופת המנוחה, ולא "אותר" מעולם.

5. בהמ"ש קמא קיבל בהכע"ד את עמדת הפרקליטות, והסתמך בהחלטתו זו על שתי "עובדות", ש"הוכחו" לו באמצעות הפרקליטות:

א. ה"עובדה" כי הזירה נותרה כביכול פרוצה זמן רב לאחר גילוי הגופה, ולכן אנשים רבים כביכול ביקרו בתוך התא, וזאת ללא פיקוח וזיהוי.

[בבקשה טען הח"מ כי "עובדה" זו הוכחה כשגויה לחלוטין, וכי היא נקבעה בטעות ע"י שתי הערכאות כתוצאה מספין לא ראוי שעשו החוקרים ונציגי הפרקליטות בשתי הערכאות (וראה בנדון תתי פרקים 5.5, 5.6, 5.7, 5.8 בבקשה)].

ב. העובדה השניה היא כי עפ"י קביעת השופטים בשתי הערכאות, נמצאו טביעות נעל על מכנסי הג'ינס של המנוחה (להלן: **הג'ינס**), שכאמור נמצאה בתא.

6. הואיל ושור קבע כי העקבות על הג'ינס זהות לנעליו של המבקש, ואין זהות לעקבות הזרות, לשתי הערכאות היה אפוא קל לאמץ את ספין "המחלץ האלמוני". כך הוסיף וקבע כב' השופט עמית, שייצג את דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד, כי הרוצח לא הטביע את העקבות הזרות אלא דווקא את העקבות על הג'ינס, משום שרק הרוצח כביכול יכול היה שלא לכבד את כבוד המנוחה, ולפיכך לטפס על גופתה (וראה בנדון בתת פרק 5.7 לבקשה).

7. כנגד דעת הרוב בבהמ"ש הנכבד לגבי זהות מטביע העקבות הזרות, קבעה דעת המיעוט מפיו של כב' השופט בדימוס דנציגר, בסע' 293, 303, 346 לפסה"ד בערעור, כי קיומן עומד בסתירה מהותית לאופן התרחשות הרצח, כפי שתואר ע"י המבקש, ובנוסף כי יש בהן כדי לגרוע ממשקל הודאותיו. (וזאת חרף ספין "המחלץ האלמוני", שנותר על כנו גם בערעור (בשל "תקלה ערעורית", וראה בנדון בתת פרק 5.8 בבקשה)).

8. מן הראוי להדגיש כי למרות שדעת הרוב בערעור קיבלה, כאמור, את קביעת בהמ"ש קמא, הרי שאפילו "בתוך" דעת הרוב נקבע (ע"י כב' השופט בדימוס זילברטל) כי העקבות הזרות מהוות "**סימן שאלה מטריד ביותר**", אך לרקע המארג הראייתי המרשיע הכולל [הוא] אינו מייצר ספק" (וראה בנדון בסע' 186, 197, 201 בבקשה).

9. כמו כן, הואיל ובין מתן פסה"ד הראשון של בהמ"ש קמא (בשנת 2010) לבין מתן פסה"ד הסופי של בהמ"ש הנכבד בערעור (בסוף שנת 2015), ניתן ע"י בהמ"ש הנכבד פס"ד מצגורה (וראה בנדון בסע' 58-61 לבקשה), הפחיתו שתי הערכאות ממשקלה של חווה"ד של שור לגבי זהות נעלי המבקש לעקבות על הג'ינס.

כך קבע לגביה בהמ"ש קמא, בהכרעת הדין המשלימה, כי היא בעלת "משקל מופחת", כך קבע לגביה כב' השופט דנציגר (דעת המיעוט) בסע' 341, 364 לפסה"ד בערעור כי לא ניתן לסמוך עליה כמבססת זהות בין העקבות שעל הג'ינס לבין נעלי המבקש, וכך קבעו לגביה שופטי דעת הרוב - כב' השופט עמית: כי היא "ראייה נסיבתית בעלת משקל בינוני", וכב' השופט זילברטל: כי "ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם ללא הקביעה שעל מכנס המנוחה הוטבעה טה"נ מהסוג שנעל [המבקש] וע"כ אין צורך להכריע... בשאלת קבילותה ומשקלה של חוות דעתו של רפ"ק שור".

יתר על כן, דעת המיעוט בבהמ"ש הנכבד אף קבעה כי העקבות על הג'ינס כלל אינן זהות לנעלי המבקש (וראו פירוט כל הקביעות הללו, בהכרעת הדין המשלימה של בהמ"ש קמא וכן בפסה"ד הסופי של בהמ"ש הנכבד, בתת פרק 5.9 בבקשה).

10. מסיבה זו, חרף דחיית ערעור המבקש ע"י בהמ"ש הנכבד ברוב דעות, הרי שחוה"ד של שור איבדה ממשקלה בכל הנוגע לעקבות שעל גבי הג'ינס, וזאת להבדיל מקביעותיה לגבי העקבות הזרות, שלגביהן משקלה נותר איתן (וראה בנדון קביעות דעת המיעוט וגם דעת הרוב בפסה"ד בערעור, בסעי' 193, 194 לבקשה).

11. יתר על כן, משקלה של חוה"ד שור בנוגע לעקבות על הג'ינס הצטמצם כיום שבעתיים ביחס למשקלה הכבד בנוגע לעקבות הזרות, וזאת בשל אותן ראיות חדשות מזכות, לגבי העקבות הזרות, שהובאו בתתי פרקים 5.2, 5.3, 5.4 בבקשה, אשר הראשונה מביניהן (שנדונה בתת פרק 5.2) זכתה לתוספת מכרעת ביום 31.5.20, השניה אושרה בפה מלא ע"י הפרקליטות, והשלישית (בתת פרק 5.4) אושרה למעשה בתגובתה של הפרקליטות לבקשה (וראה סעי' 13 ואילך להלן). אלה מיטיבות אפוא להוכיח כיום באופן "הרמטי" כי את העקבות הזרות הטביע הרוצח כשעבר מהתא לתא השלישי, ולא ה"מחלץ האלמוני" (מבלי להתייחס כרגע לא.ק.), ולכן המבקש זכאי!

12. כמו כן, חשוב להדגיש שהוסכם בין הצדדים כי רק רוצח אחד רצח את המנוחה (ולו רק בשל העדר מקום בתא השירותים צר המידות). לכן ברור כי ברגע שיוכח כי העקבות הזרות אכן הוטבעו ע"י הרוצח, יוכח גם כי המבקש חף מפשע!

וראה בענין זה מתוך סיכומי הפרקליטות (נספח 90 לבקשה) בע' 88 :
" (5) בדיקה נוספת – ניסתה לדמות את האפשרות כי הרצח בוצע על ידי שני אנשים יחד, כאשר אחד מהם עלה על מכנסי המנוחה וקפץ דרך הדלת (באופן המתאים לשחזור של הנאשם ולעקבות נעליו על הג'ינס), והשני יצא בטיפוס על האסלה והקיר לפי מסלול הנעליים הלא מזוהות [העקבות הזרות]. ניסוי זה הוכיח כי בשל מידותיו הקטנות של התא והצפיפות בו, מדובר בתרחיש בלתי אפשרי".
וראה גם בע' 351–354 לסיכומיה :

11. "הראיות הפורנזיות בזירה

עקבות נעליים נוספות על עקבות נעלי הנאשם :

(6). באופן תיאורטי, יכולות היו העקבות בזירה להצביע על אדם נוסף פרט לנאשם אשר נטל חלק עמו ברצח. ואולם לדעתנו ניתן לשלול אפשרות זו ברמה גבוהה של ודאות :

1. הנאשם לא העלה בשום שלב טענה כי ביצע את הרצח יחד עם אדם נוסף - לא בעת שהכחיש את הרצח ולא בעת שהודה בו. אף לא נראה כי הנאשם עמד בקשר עם אדם נוסף שיסכים ליטול חלק ברצח כה מתועב". [וגם אין שום היכרות בינו לבין א.ק.]

3. "מניסוי שערכה המאשימה, עולה שהתא קטן מלהכיל שלושה אנשים בו זמנית, כאשר אחד מהם יושב על האסלה דוגמת המנוחה, ואילו שני האחרים מנסים לצאת מהתא – האחד תוך טיפוס על האסלה (ודריכה על גוף המנוחה כפי שעולה מעקבות הנעליים על מכנסי הג'ינס), וקפיצה מעל הדלת באופן שהדגים הנאשם בשחזור, והאחר תוך טיפוס על האסלה והניאגרה ודרך הקיר המפריד עם תא מס' 3 – במסלול העקבות הלא מזוהות, וכי למי מהשניים שיצא ראשון מהתא תוך טיפוס בעוד חברו נמצא בתא, לא יהא מקום לתנופה והוא יפגע ברגליו בחברו".

4. "אין שום הגיון, כי שני רוצחים (יהיו אשר יהיו) שביצעו את הרצח יחד, ינעלו את התא מבפנים ויצאו שניהם תוך טיפוס מפרך החוצה (תוך שהם בועטים זה בזה), כאשר אחד הרוצחים יכול היה לצאת

באופן רגיל דרך הדלת מבלי לטפס על דבר בתוך התא, וחברו ינעל את הדלת מבפנים ויטפס החוצה. לדעתנו - מתיישרות שתי מערכות העקבות רק עם האפשרות ששני זוגות הנעליים דרכו בתא בשני פרקי זמן נפרדים - שניהם לאחר הרצח (היות ושני הסטים הינם בדם, ועל פי מיקום העקבות נוצרו לאחר שהמנוחה כבר ישבה על האסלה)".

ואלה נימוקי הבקשה :

13. בתת פרק 5.2 בבקשה (סעי' 116-132 בבקשה), התמקדה הבקשה בכתם הדם אשר זלג מגופה של המנוחה לאחר שמתה מפצעה, וכיסה חלקית על העקבה הזרה הראשונה, זו שנמצאה על מכסה האסלה המורד בתא, צמוד לגופת המנוחה. (להלן: **כתם הדם או העקבה**, בהתאמה). (וראה שתי תמונות של העקבה מתוך ע' 8, 9 של לוח התמונות – נספח 10 לבקשה – המצ"ב **כנספחים ב, ג**).
14. תת פרק 5.2 בבקשה חשף אפוא את הראיה החדשה הנוגעת לכתם הדם, והיא חווה"ד של מומחה מספר אחד בעולם לכתמי דם, מר תום בבל (להלן: **חווה"ד החדשה של ההגנה**). עפ"י הזמן שחלף בין מותה של המנוחה לבין עצירת כתם הדם על גבי העקבה היה מקסימום שעה.
15. בהתאם לכך טען הח"מ בבקשה כי מקביעה זו ברור עוד יותר כיום שהעקבה הוטבעה ע"י הרוצח ולא יכולה היתה להיגרם ע"י "מחלץ אלמוני", משום שגופת המנוחה התגלתה רק ב- 18:50, כחמש שעות לאחר מותה (שנקבע ע"י שתי הערכאות כי היה בין 13:30 – 14:15), ואילו העקבה הוטבעה לכל המאוחר פחות משעה לאחר הרצח (לפני שהכתם כיסה את חלקה ועצר).
לכן גם נטען כי מדובר בהוכחה חדשה וברורה עוד יותר לחפותו של המבקש.
16. בנוסף, הואיל והח"מ ידע כי במקרים מסוימים יכולה הזזת גופה לגרום לזליגת דם ממנה גם שעות רבות לאחר המוות, הוא צירף גם ראיה חדשה נוספת, והיא מסמך שכתב איש צוות המעבדה הניידת ולפיו גופת המנוחה לא הוזזה עד שפונתה מהזירה לחלוטין (וראה סעי' 122 לבקשה).
כמו"כ הפנה להודעותיו של הפרמדיק, שבהן סיפר כי לא הזיז את הגופה בשל הוראת השוטרים בזירה (ראה סעי' 121 לבקשה).
17. ביום 5.4.20 הגישה הפרקליטות את תגובתה לבקשה, ובסעי' 120-133 שלה התייחסה לנטען בתת פרק 5.2, דהיינו לכתם הדם ולמסקנה בחווה"ד החדשה של ההגנה.
בסעי' 126-128 לתגובתה היא הסתמכה על חווה"ד מומחה חדשה מטעמה (אחת משש חוות דעת המומחים החדשות שצירפה לתגובתה), של הרופא המשפטי דר. אלון קריספין (להלן: **קריספין**), מיום 30.12.19 (להלן: **חווה"ד החדשה של התביעה**, נספח ב' לתגובתה).
הקביעה הראשונה שציטטה בתגובתה (בסעי' 128(1)) מחווה"ד החדשה של התביעה תואמת בדיוק את קביעתו של בבל בחווה"ד החדשה של ההגנה, שכן לפיה: **"דם יפסיק לזלוג מגופה תוך דקות (ויתכן תוך עשרות דקות) לאחר המוות**. מכאן שלכל ענין מעשי ניתן לקבל את ההנחה כי **כל עוד הגופה לא הוזזה, דם לא זלג ממנה כעבור שעה מהמוות**". כמו כן ציינה, בסעי' 128 (2) כי באותה חווה"ד גם הוסף ש"די בתזוזה קלה מאד" של הגופה כדי להביא לזליגת דם ממנה.
18. בסעי' 133 לתגובתה ציינה כי אינה חולקת **"על כך שהגופה לא הוזזה" והושארה באותה תנוחה בה נמצאה**, ומכאן האדם הסביר היה מצפה שהיא תסכים לקיומו של משפט חוזר למבקש, ואפילו לזיכויו המידי!
19. ואולם הדבר לא קרה. בדומה להסכמתה של הפרקליטות ה"מרובעת" בנוגע לעקבות הזרות (ראה סעי' 3 לעיל), שגם בעטייה האדם הסביר היה מצפה שתסכים לזיכויו של המבקש, ותחת זאת הפרקליטות דווקא מיהרה לשלוח את "קלף הסתרים" המטעה של ה"מחלץ האלמוני", הרי שגם הפעם היא הסכימה

(שהגופה לא הוזזה) אולם בד בבד שלפה "קלף" חדש ולא אמין על פניו, כפי שה"קלף" עצמו העיד על עצמו.

20. ודוק, חרף הסכמתה כאמור, וחרף דבריו של הרופא המשפטי קריספין בחווה"ד החדשה של התביעה, הזהים לאלה בחווה"ד החדשה של ההגנה, היא צירפה לתגובתה חוו"ד נוספת (כנספח א') של ראש מעבדות ניידות עמיהוד לייפר (להלן: **לייפר**) - מי שעפ"י עמדתה שלה עצמה בסעי' 125 לתגובתה כלל לא היה מוסמך לחוות דעה בענין זליגת כתם הדם, משום שהוא איננו רופא משפטי(!).

לא בכדי, גם לייפר ציין בעצמו לגבי עצמו בע' 6 לחוות דעתו כי: "נושא זה [נושא זרימת הדם מגופה] אינו בתחום מומחיותי ועל כן לא אוכל להתייחס אליו", ואולם למרות זאת מיד אח"כ התייחס בכל זאת לנושא זה והעיר כי כביכול מספיקה "תזוזה קלה ולעיתים אף נגיעה קלה בגופה כדי שפצע ימשיך לדמם דימום מאסיבי".

21. חרף עמדת הפרקליטות וגם עמדתו של לייפר עצמו כי הוא כלל איננו מומחה בענין ואיננו מוסמך לתת חוו"ד בענין, בסעי' 133 לתגובתה הפרקליטות פתאום החליטה להשליך את יהבה על אמירתו הלא מוסמכת, הלא מקצועית והבלתי **קבילה בעליל** של לייפר, ולפיכך טענה כי "הנגיעות הרבות" כביכול בגופת המנוחה מצד הפרמדיק ונהג האמבולנס (המתנדב), "יכלו גם יכלו, להביא לזרימה מחודשת של דם מהפצע".

22. טענה זו כטענת התנגדות לקיום משפט חוזר, לא היתה אפוא ראויה וגם לא היתה הגונה, משום שלאור **קביעת דר. קריספין בחווה"ד החדשה של התביעה, כי כתם הדם כיסה על העקבה מקסימום שעה לאחר מות המנוחה (בדיוק מה שנקבע בחווה"ד החדשה של ההגנה), לאור הסכמתה (המתבקשת) של הפרקליטות כי הגופה לא הוזזה לאחר שהתגלתה, ולאור חוסר קבילותם של דברי לייפר כי כביכול די בנגיעה כדי לגרום לזליגת דם מגופה, הפרקליטות היתה חייבת להסכים לקיומו של משפט חוזר כבר בתגובתה לבקשה!** (והח"מ התייחס לכך בסעי' 9 לתגובתו לתגובת הפרקליטות).

23. בינתיים, ביום 31.5.20 העביר, כאמור, דר. חן קוגל את ההרצאה המקוונת, ותיעודה המצולם הועבר אל הח"מ ע"י אחד מהמשתתפים שצפו בה.

24. מצפיה בסרט ההרצאה מתברר כי לקראת סופה, לאחר כשעה וחצי מתחילתה, אחד מהמשתתפים שאל מספר שאלות את דר. קוגל, וזאת לאחר שהאחרון הקרין שקופית של גופת נדקר, כשהסכין עדיין נעוצה בה, ודם ניגר ממנה.

25. בתשובותיו של דר. קוגל הוא הסביר באופן ברור וחד משמעי כי כשפלוני נדקר למוות בצווארו (או ברגלו, להבדיל מאשר בחזה או בבטן) ונפטר כתוצאה מאובדן דם, הרי שאובדן הדם יהיה חיצוני (החוצה מהגוף ולא פנימה) ולכן גם אם הגופה תוזז, הרי שלא יזלוג ממנה דם משום שכל דמה באיזור הרלוונטי כבר יצא החוצה מגופה! (אם וכאשר יקבל בהמ"ש הנכבד את בקשת הצירוף, יועבר מיד לבהמ"ש הנכבד גם תמליל הקטע הרלוונטי מההרצאה, בנוסף לסרט ההרצאה המלא ולקטע הרלוונטי, שכבר הועברו).

26. עפ"י חווה"ד הפתולוגית של דר. זייצב, נספח 138 לבקשה, בעמוד האחרון, המנוחה מתה מאובדן דם חיצוני כתוצאה מחתכים בצווארה.

27. המסקנה היא שגם במקרה הספציפי של המנוחה תאיר ז"ל אין שום סיכוי (באופן גורף) שדם זלג מגופתה לאחר שהיא התגלתה (בחלוף כחמש שעות מאז שהיא מתה מפצעה). לכן, בדיוק כפי שהסביר דר. קוגל, לא רק ש"נגיעה" בגופה אחרי שהיא התגלתה, לא היתה גורמת לזליגת דם ממנה (כפי שלכאורה לייפר התיימר באופן בלתי מוסמך להמציא במיוחד עבור הפרקליטות) אלא שאפילו הזזתה (שהפרקליטות הסכימה כי לא היתה כזו), לא היתה גורמת לכך! (ודר. קוגל אף המשיך ואמר כי הסברו הוא רלוונטי גם לעניינה הספציפי של המנוחה(!), שאליו הוא מנוע מלהתייחס).

28. בשל האמור לעיל דברי דר. קוגל הינם חשובים מאד, שהרי הם מהווים "נעילה" הרמטית של ההוכחה כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח ולכן המבקש זכאי.

29. במידה והפרקליטות תהיה להתנגד בתגובתה לקבלת בקשה זו, מהנימוק שדברי דר. קוגל בראיה החדשה

אינם מהווים חו"ד מומחה ערוכה כדן, (להלן: **הטענה**), הרי שהח"מ יקדים ויטען בנדון כי:
א. הראיה החדשה היא ראיה לכאורית, שהינה קבילה לצורך שקילת בקשת המבקש למשפט חוזר, כמו גם הבקשה שהוגשה לשיחרורו לאלתר. זאת בדיוק כמו הודעת עד מומחה (למשל מוסכניק מומחה לאופנועים) שניגבתה ממנו כאימרה רגילה ולא בצורה של חו"ד מומחה, והתביעה בכל זאת מסתמכת עליה בבקשה לעצור פלוני עת"ה אחרי הגשת כתב אישום כנגדו.

דוגמה נוספת: ראה למשל התצהירים שכלל הח"מ בבקשה: הראשון מאת חנן הרוש, סעי' 104 סיפא לבקשה, נספח 15א, והשני מאת אמיר כאל, בסעי' 400ב לבקשה, נספח 230. עובדה שהפרקליטות לא התנגדה להכללתם כראיות חדשות, למרות שברור כי התצהירים אינם מתיימרים להחליף את עדויות השניים, שתידרשנה כמובן במשפט עצמו, אם תתקבל הבקשה.

הרציונל העומד מאחורי שתי הדוגמאות הוא שאם תתקבל הבקשה, הרי שעד לתחילת ההוכחות במשפט, הראיה החדשה תצטרך כמובן להשתכלל לכדי חו"ד מומחה, הערוכה עפ"י פקודת הראיות.

ב. העלאת הטענה ע"י הפרקליטות תהיה מקוממת ביותר משום שנוכח תמימות הדעים בין חו"ד החדשה של ההגנה וחו"ד החדשה של התביעה (וראה סעי' 18-21 לעיל) כי כתם הדם כיסה על העקבה מקסימום תוך שעה ממותה של המנוחה, ונוכח הסכמת הפרקליטות כי גופת המנוחה לא הוזזה לאחר שהתגלתה, **הפרקליטות היתה חייבת להסכים לבקשה, ואף לזיכויו**

המיידי של המבקש (!), אולם תחת זאת היא חטאה כלפי חובתה כלפי הציבור וגם כלפי בהמ"ש הנכבד, ופנתה אל דבריו חסרי הקבילות והמשקל של לייפר, שהיא עצמה וגם הוא עצמו הצהירו, כי הוא כלל איננו מומחה בסוגיה.

ג. לא זו אף זו, הח"מ יטען כי הפרקליטות ידעה כבר לפני חודשים רבים מדר. קריספין ו/או מגורם רפואי משפטי אחר כי **במקרה הספציפי של המנוחה בכלל לא יכול היה לזלוג דם מגופתה אחרי גילוייה**, מהנימוקים שציין דר. קוגל, ולכן הפרקליטות נמנעה במכוון מלשאול את דר. קריספין אם אפשרי כי מגופתה של המנוחה זרם דם אחרי המוות, ותחת זאת שאלה אותו באופן כללי ביותר, וללא קשר למקרה הספציפי דן, רק: "האם דם יכול לצאת מגופה לאחר המוות כתוצאה מהזזתה?" (וראה בחוות דעתו נספח ב' לתגובת הפרקליטות).

כעת, משנחשפת כל האמת הרפואית-משפטית בסוגיה הנדונה, העלאת הטענה ע"י הפרקליטות תהווה גם נסיון חמור ובלתי הוגן לעשות את מה שהיא כבר עשתה ביחס לגילוי העקבות הזרות (ספין "דנידין המחלף האלמוני"), וביחס להתאמת הדני"א המיטוי של השערה מבטנה של המנוחה לדני"א המיטוי של א.ח. (ובעצם לא.ק) (ספין ה-45,000: 1) – לנסות לחסום את האמת בכל כוחה. גם להסתמך ("מהמקפצה") על דברים לא מוסמכים וחסרי משקל בעליל של לייפר וגם, במקביל, לנסות לחסום את הח"מ מלהביא בפני בהמ"ש הנכבד את דבריו הכה חשובים של המוסמך הגדול ביותר במדינה בענייני רפואה משפטית! **לא עוד!!!**

בשל כל האמור לעיל מתבקש בהמ"ש הנכבד לצרף את הראיה החדשה לתיק הנדון.

יורם הלוי-עני"ד
ב"כ המבקש